

عنوان مقاله:

تحلیل سه استدلال به نفع «صمیمیت استاد» در تدریس با رویکرد اخلاقی

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات معرفتی در دانشگاه اسلامی، دوره 25، شماره 86 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

محمدجواد فلاح - دکتری تخصصی مدرس معارف اسلامی، دانشگاه تهران، دانشیار دانشگاه معارف اسلامی قم

زهرا عوافی - دانشجوی دکتری مدرس معارف، گرایش اخلاق اسلامی. دانشگاه معارف اسلامی قم.

خلاصه مقاله:

هدف: این مقاله در صدد تحلیل اخلاقی صمیمیت استاد در فرایند تدریس بود تا بر اساس آن استدلالهای موافقان و مخالفان، صمیمیت در کلاس درس را ارزیابی و پاسخ داده، دیدگاه مبتنی بر تعالیم اسلامی را ارائه دهد. روش: این مقاله به روش توصیفی تحلیلی، براساس و مبتنی بر رویکرد استدلالی و استفاده از آموزه های دینی است. یافته ها: در پاسخ به اخلاقی بودن یا غیر اخلاقی بودن صمیمیت، استدلالهایی اقامه شده است؛ برای موافقان: ۱. استدلال مبتنی بر اثربخشی آموزشی، ۲. استدلال مبتنی بر نتایج تربیتی و اخلاقی، ۳. استدلال مبتنی بر نقش الگویی استاد، و برای مخالفان چهار استدلال: ۱. استدلال مبتنی بر فروکاستن شان استاد، ۲. استدلال مبتنی بر اخلال در مدیریت استاد، ۳. استدلال مبتنی بر عدم رعایت عدالت، ۴. استدلال مبتنی بر مخاطره آمیز بودن صمیمیت. نتیجه گیری: با توجه به استدلالهای موافق و مخالف، نمی توان به شکل مطلق صمیمیت را نقض یا ابرام کرد؛ لذا یافته های این تحقیق نشان می دهد ضمن آنکه می توان این اصل را به عنوان یک ظرفیت مهم در فرایند تدریس پذیرفت، ولی در برخی موقعیتهای خاص، رعایت حدود و ثغور اخلاقی برای تحقق اهداف آموزشی و تربیتی ضروری است. نتیجه آنکه صمیمیت به عنوان اصل راهبردی و تربیتی، لازمه تدریس و آموزش اثربخش است؛ اما در برخی از وضعیتهای و موقعیتهای به شدت می تواند منجر به ایجاد چالشهای اخلاقی شده، مسیر آموزش را منحرف سازد.

کلمات کلیدی:

اخلاق کاربردی، اخلاق حرفه ای، اخلاق استادی، اخلاق تدریس، صمیمیت استاد، استدلال اخلاقی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1374896>

